

KUR'AN-I SIRR-I İLÂHÎ

1. CİLT

ELL HACC
HÜSEYİN VEDAD

İstanbul

1432/2011

KUR'AN-I SIRR-I İLÂHÎ

ELL HACC
HÜSEYİN VEDAD

Editör: Şafak TUNÇ **Redakte/Tashih:** Hızır ERCAN

Baskı Tarihi: 1432 / 2011

İLETİŞİM

http://huvallahu.com

ellhuve@mynet.com
ellhuve@hotmail.com

Basım Yeri: Seçil Ofset Matbaacılık
ve Ambalaj Sanayi Ltd. Şti.

ISBN

978-605-87618-1-0 (tk)

978-605-87618-2-7 (1.c)

İÇİNDEKİLER

DÎBÂCE.....	1-17
FÂTİHA.....	19-25
BAKARA.....	26-46
ÂLİ- İMRÂN.....	47-56
NİSÂ.....	57-60
MÂİDE.....	61-64
EN'ÂM.....	65-88
A'RÂF.....	89-100
ENFÂL.....	101-104
TEVBE.....	105-113
YÛNUS.....	114-124
HÛD.....	125-144
YÛSUF.....	145-148
RA'D.....	149-160
HİCR.....	161-165
NAHL.....	166-178
İSRÂ.....	179-191
KEHF.....	192-204
MERYEM.....	205-209
TÂHÂ.....	210-214
ENBİYÂ.....	215-230
HACC.....	231-242
MU'MİNÛN.....	243-254
NÛR.....	255-262
FURKÂN.....	263-274
ŞUARÂ.....	275-290

"Bel hüve âyâtun beyyinâtun fî sudûrilezîne ûtûl ilm, ve mâ yechadu bi âyâtinâ illez zâlimûn"

"(Hiç şüphesiz) HÜVE, kendilerine ilim verilenlerin gönüllerinde (sudurlarında) apaçık olan ayetlerdir. Bizim âyetlerimizi ancak zalimler inkâr eder"

(Ankebût 49)

**Bu kitabın daha önce yazmış olduğumuz "*El Hüve*" kitabı
ile birlikte mütalaa edilmesi terakkiye vesile olacaktır.**

D İ B Â C E

B İ S M İ L L A H İ R R A H M A N İ R R A H İ M

"Ve andolsun HU'yu, onların arasında öğüt alıp düşünsünler diye (çeşitli üsluplarla tekrar tekrar) açıkladık. Ama insanların çoğu kâfir olarak direndiler."

(*Furkan 50*)

Allah'ımız insanlara kulluklarının idrakine varabilmeleri için yol göstermiştir. Kur'an'ı inzal buyurmakla kendisine yakınlığın nasıl olacağını lütfetmiştir. Ancak Kur'an nizamı ile Allah'a yakınlık bulunabilir.

Kur'an-ı Kerim ahir zaman peygamberi Hz. Muhammed (s.a.v) tarafından halka intikal ettirilmiş olduğuna göre O'ndaki "**Rahmeten lil Âlemin**" hususiyetini taşıyor demektir. Ve kıyamete kadar da O'nunla Allah'ın rahmeti devam edecek demektir.

Kur'an-ı Kerim'in günümüze kadar yapılmış muhtelif tefsirleri vardır. Kur'an-ı Kerim dünya ve ahiret yaşamı ile ilgili pek çok bilgileri ihtiva etmektedir. Her gönül kendisinde Kur'an'ın açtığı nispette, idrak ve anlayışına göre Kur'an tefsiri yapmıştır.

Bütün tefsirlerde elbette Hz. Muhammed (s.a.v) esas alınarak yorumlar yapılmıştır. Ancak Hz. Muhammed'in (s.a.v) hakikatini, yani Deryayı Nuru Muhammed'i esas alan tefsirlere rastlanmamıştır.

Bugüne kadar yapılan tefsirlerde Hz.Muhammed'in (s.a.v) nübüvveti anlatılmıştır. Ancak O'ndaki velâyeti *-ki Hatmül Velâyet'tir-* anlatan bir tefsir çalışmasına rastlamadık. Bu çalışmamızda Peygamberimizdeki velâyet hususiyetini, yani **Hüve** hususiyetini esas aldık.

Kur'an ayetlerinin namütenahi anlamları olduğu muhakkaktır. Bütün manaları yazmak iddiası elbette mümkün değildir. Biz sadece velâyet ile ilgili olan ayetler üzerinde durduk. Velâyetin Hüve'den görüldüğünü işaret eden ayetleri ön plana çıkardık.

Kur'an'da geçen her kelimenin namütenahi manaları olmasına rağmen, insanlar yalnızca bir veya birkaç mana vererek tefsir ve anlatım yapmışlardır. Nitekim insan münasebetleri, evlenme-boşanma, ticaret, miras, helal-haram, ibadetler gibi yaşamla ilgili pek çok konuları din âlimleri kendi anlayışlarına göre her zaman içinde açıklayıp bildirmişlerdir. Bu kitapta açılan konular ise; velâyet ile ilgili olarak üzerinde durulmamış, Allah'ın zâtîyetini işaret eden ve hususiyet-i ilâhîyesini ifade eden hususlardır.

"**Kur'an-ı Sırrı İlâhî**" çalışması manevi bir işaret üzerine başlamıştır. Lâkin Kur'an üzerinde çalışmak hiç de kolay değildir. Bu çalışma için kalbimde, "**Kur'an-ı Sırr-ı İlâhî**" ilhamı zuhur etti. Rabbim bu çalışmanın ne şekilde olması gerektiğini yine ilham olarak lütfettiler.

Kur'an-ı Kerim öyle şümulü ki onun tam bir meâl metnini yazmak da mümkün değildir. Bu çalışmada Türkçe meâl yazmak iddiasında değiliz. Burada '**Kur'an-ı Sırr-ı İlâhî**'yi yazmayı murat ettik. Onun için Kur'an âyetlerinin Türkçe ifadeleri meâl metni olarak algılanmalıdır.

Hiç şüphesiz ki Kur'an âlemlere inzal olmuştur. Her insanın makamı icabı ondan ilham olarak alacağı pek çok bilgiler vardır. Biz, Kur'an'da "**velâyeti**" ilham eden ayetler üzerinde bir çalışma yaptık. "**Zamanın İmamı**"na olan imanı ve "**Hatmül Velâyet**" sırrını esas aldık. Mevcut tefsirlerde "**sıfatı tatbikat konuları**" işlenmiştir. Bu çalışmada Allah'ın zatiyyeti konusu esas alınmıştır.

Din âlimleri Kur'an'ı Kerim'i ve Hadis-i Şerif'leri kendi mezhep ve itikatlarına göre tefsir ve te'vil etmekte, velâyetin ilhamlarını da reddetmektedirler. O zaman Allah'ın arzularını ve ilmîni tahdid gibi bir düşünce ortaya çıkmaktadır ki bu, Allah'ın ilahi rahmetini idrak edememek olsa gerekir.

Velâyet ise Kur'an'ın ve Hadis'lerin Hüve ile açılmış olduğu ilâhî hakikatlerini anlatmaktadır. Zahir din âlimleri velâyet tatbikatını inkâr edecek olurlarsa asırlardır var olan dergâhlardaki ve tarikatlerdeki manevi yetişmeleri de inkâr etmiş olurlar.

Din âlimleri ve müfessirler Allah'ı tenzih etmek ister. Tenzih için selbî ve subutî deliller icat etmişlerdir. Hâlbuki Allah Kur'an'da Hüve ile tenzih edilmesini arzu buyurmuştur. Hüve, ilâhî kudreti tenzih işaretidir.

Allah'ı tarif için Onun dışında bir kuvvetin olması lazımdır ki Allah'ın nasıl olduğunun delillerini söylesin. Hâlbuki Peygamberimiz; "**Ya Maruf! Seni hakkıyla tanıyıp bilemedik, ben Seni övmem, Sen kendini övdüğün gibisin,**" buyurarak bu konuda insanın aciz olduğunu işaret buyurmuştur.

Hiçbir peygamber ve veli Allah için selbî, subutî ve benzer deliller icat etmemiştir. Kur'an'ı Sırr-ı İlahi kitabımız ancak açıkladığımız bu temel fikirler esas alarak okunursa insana feyz verir. Bu kitabın esası "**Lâ Mevcude İlla Hu**"dur.

Maneviyat Allah'ı en ileri noktada idrak etmiştir. Bunun ötesinde bir şey aramamak lazımdır. Bu konuda Hz. Mevlana'nın; "**Ben yaşadıkça Kur'an'ın bendesi-**

**yim. Ben, Hz. Muhammed Mustafa'nın yolunun to-
zuyum; biri benden bundan başkasını naklederse,
ondan da şikâyetçiyim, o sözden de..."** sözünü zik-
rederiz.

Allah'ı hiçbir şeyle karşılaştırmadan tenzih etmek lazımdır. İlahi kudret Hüve "**Allah**" ismini kullara rahmet olarak lütfediyor. Allah ismi ile kullarını affeder, günahlara karşılık onlara mühlet verir. Kur'an ve Hadis'lerde "**Allah ismine tövbe ediniz**" buyrulmuştur. Çünkü Allah ismi hata ve günahları için kullara mühlet verir. Eğer itiraz Hüve'ye karşı yapılmış olsaydı, geçmiş kavimlerde olduğu gibi itiraz edenlerin helâki söz konusu olurdu.

Velâyetin sözleri karşısında zahir din alimleri sanki kendilerini reddedilmiş gibi hissediyorlar. Hâlbuki red yok, doğrultma vardır. Velâyet eksik veya yanlış anlamları doğrultmak için vazifelendirilmiştir. Din bilginlerinin esas vazifesi daha doğru ve ileri bilgiyi kabul ederek halka intikal ettirmeleridir. Dini halka intikal ettirmekle vazifeli olanlar; herkes cehenneme atılacak şekilde dini anlatırlarsa, bu durumda insanları Allah'ın rahmeti hakkında şüpheyeye düşürürler.

Velâyet makamından eser verenler Allah'tan aldıkları ilham ve beyanlara göre yazarlar ki maneviyatta bu-

na "**vücut kitabı**" denir. Bir misal olarak; "**Risalet-i Gausiyye**" Hz.Abdülkadir Geylani'nin vücut kitabıdır; "**Mesnevi**" Hz.Mevlana'nın vücut kitabıdır.

"İkra Kitabek / Kitabını oku" buyrulması bir anlamda vücut kitabının okunmasıdır.

Hz.Aişe validemizden rivayet edilen bir haberde "**Peygamberin ahlâkı Kur'an'dı**" buyrulmuştur. Bu, şu anlama gelir ki; Kur'an-ı Kerîm Peygamberimizden zuhur eden ilâhî beyanlardır.

Sevgili Efendimiz (s.a.v); "**Kur 'an yedi harf üzere inzal olunmuştur**" buyurmuştur. '**Yedi harf**' Seb'ul Mesâni hususiyetini işaret etmekle beraber, insandaki yedi nefis mertebesini de işaret etmektedir.

Kur'an her nefis mertebesindeki insana hitap edicidir. Müspetin de menfinin de menşei HÜVE'dir. İnsanlar yedi nefis mertebesine göre değerlendirilir. Böylelikle bütün yaratılmış varlıklar kendi nasiplerini Kur'an'da bulmuş ve idrak etmiş olurlar. Ancak, "**Kur'ân 19 sayısı ile tespit olunmuştur**" iddiası gibi harflere ve rakamlara bağlı olarak muhtelif tefsirler yapılmaktadır. Yani harfler ve rakamlar ile Kur'ân'ın şifresini belirlemek gibi fikirler ve iddialar da vardır.

Kur'an ilk yazıldığı zaman ayet numaraları yoktu. Bu durumda Kur'an'ı rakamlara bağlı olarak şifre vs. ile tefsir etmek mümkün değildir. Kur'an çok yönlü bir kitaptır. Ancak falcılık ve benzeri maksatlar ile Kur'an'ı değerlendirmek makbul değildir.

Kur'an, Allah'ın din hususundaki bir anlatımıdır. Kur'an ilk yazıldığında rakamlar kullanılmıyordu. Kur'an âyetlerinin rakamlandırılması bir ihtiyaçtan kaynaklanmıştır ve sonradan yapılmıştır, Kur'an'ın okunmasında ve ezberlenmesinde kolaylık sağlamak içindir. Kur'an ayetlerinin numaralandırılmasına manevi anlamlar yüklemek doğru olmasa gerekir.

Kur'an bin beş yüz senedir tefsir edilen ve hâlâ tefsir edilmeye devam eden bir kitaptır. Kur'an'ı rakamlarla ve ifade ve tespit etmeye kalkmak su-i niyet olsa gerekir. Kur'an'daki manevî ve uhrevî havas-ı hususiyeti silmeye çalışmak demektir.

Kur'an hususunda katiyetle ifade etmek isteriz ki; Kur'ân hiçbir rakam, harf vs. ile kayıtlı ve kısıtlı hale getirilemez. Allah'ımızın; "...**Hüve her an yeni bir şandadır.**" (Rahman 29) âyetince Kur'ân'ı her an yeni bir şânda ve anlatımda idrak etmek mümkündür. Kur'an'ı okuruz ve Allah'ın o andaki tecellisini idrâk etmeye çalışırız.

Kur'an Allah'ın kitabı olmakla beraber insanlar için her konu hakkında Allah'ın nizamını bildirmektedir. Her ilim ve makam sahibi Kur'an'ı okuyunca Allah'ın ondaki arzusuna göre bir ilham zuhur eder ve kişi aldığı ilhama göre Kur'an'ı anlar ve anlatır. Biz velâyet yolunun yolcuları olarak Kur'an'ı Rabbimizin bizlere lütfettiği ilham ve beyanlar ile idrak ettik ve dilimizin döndüğünce kalemimizin yazdığına anlatmaya çalıştık. Böylece sadece velâyet konularını ihtiva eden Kur'an ayetleri hakkında açıklamalarda bulunduk. Kendi konumuzun haricinde anlamlar ihtiva eden Kur'an ayetleri hakkında açıklamalarda bulunmayı konunun ehline bıraktık.

İnsanlar Kur'an tefsir ve anlayışı konusunda birbirlerini eleştirmektedirler. Esasta bu tartışma yersizdir. Çünkü Kur'an her ferde, her topluma, her makama ve her anlayışa hitap eder. Her kişi Kur'an'ı kendi makam ve fikriyatından değerlendirir.

Zamanın İnsanı olan gönül noktası Kur'an'ı kendi zamanı içinde nasıl anlaşılması gerektiğini açıklar. Her Zamanın Sahibi olan gönül noktası geçmiş velâyeti ve nübüvveti tasdik eder.

Gelmiş geçmiş bütün din salıklarının içinde en ileri olan en son gelendir. (efdalün ahirin sırrı) Çünkü bütün ilmi ihtiva eder. O yüzden son gelenlerin hala eski düşün-

cede kalmamaları için Efendimiz; "**Ben dini ikmal etmek için irsal olundum**" buyurmuşlardır. Peygamberimizi tasdik edenler Allah'ın insan varlığı için arzu buyurduğu dini tasdik etmiş olurlar. Peygamberimiz kendi ümmetinin en ileri anlayışta olmasını arzu buyurmuştur.

Kur'an âyetlerinin manaları her zaman diliminde Allah tarafından ilham edilmiştir. Her zamandaki vazifeli veli, o zamanın meşrebine göre Kur'an âyetlerinin hususiyetlerini açar.

Hz. Abdülkadir Geylani, Hz. Mevlâna, Hz. Süreyya gibi büyük veliler zamanın sahipleri olarak ilâhi manaları açmışlardır.

Kur'an'daki sırr-ı hususi'nin Hatmül Velâyet tarafından lütfedilmesindeki husus şöyle olsa gerekir; Allah'ımızın; "**Ben arzda bir halife kılacağım**" arzusundaki hususiyetin "**velâyet**" olduğu anlaşılmaktadır. Binaenaleyh Hatmül Velâyet, velâyetin tam mânâsı ile idraki olduğundan Hatmül Velâyet'in zuhur etmesi ile velâyet hususunun ayan olması hakikati ortaya çıkmaktadır. Kur'an'da HÜVE/HU hakikati de böylece açılmaktadır.

Bu çalışma Kur'an'ı istismar ederek, Kur'an'da velâyet yoktur fikriyatına karşı, insanların doğru bir şekilde aydınlanmasını sağlamak gayretiyle yapılmıştır.

"**Lillahil Vahidil Kahhar**" sırrından bir neşe olmak üzere yapılan bu çalışmadaki amaç Kur'an'ın velâyeti tasdik ettiğini tarif etmektir.

SIR NEDİR?

Sır; hiç kimse tarafından bilinmeyen midir? Yoksa sır, o makamda olmayana kapalı kalan mıdır?

Allah'ımız Kur'an'ı insanlar okusun, terakki etsin, güzellik kazansın diye bildirmiştir. O halde Kur'an, sırların açılması için lütfedilmiştir. Ancak şu da var ki, geçmiş için sır kalan bugün aleni olabilir. Bugüne kadar hususi yede kalan bilgilerin açılması söz konusudur.

Esas mesele, Kur'an'da ilâhî kudreti işaret eden **HÜVE/HU** zamirinin Allah'ın zatiyyetini işaret ettiğinin bilinmesidir. Bu sırta sadece velâyet tarafından işaret edilmiştir. Onun için velâyet, Kur'an'da Allah'ın zatiyyetini işaret eden Hüve hususiyetine dikkat çekmiştir.

Pek çok kaynaktan rivayet edildiği gibi Peygamberimiz, Hz. İmam-ı Ali ve tekmil evliya Hüve ile dua etmişlerdir. Biz bu çalışmada onların dualarındaki Hüve'nin hususiyetini dikkate aldık. Velâyet yolundaki "**Sırr-ı hususiyet**" bu olsa gerekir.

Peygamberimizin "**Gadir Hum**" (veya "**Sakaleyn**") hadisinde vasiyet buyrulan; "**Size iki (ağırlık=sakaleyn) bırakıyorum; Allah'ın Kitabı ve Ehl-i Beytim, bu ikisine sarılırsanız yolunuzu asla şaşır-mazsınız**" hadisi şerifindeki Ehl-i Beyt sırrı, o gönüllerde açılmış olan Hüve sırrı hususiyetidir ki, velâyet yolunu işaret etmektedir.

Nitekim, Selmân-ı Fârisî İranlı bir sahabe olmasına rağmen Peygamberimizin; "**Selman bizdendir, Ehl-i Beytim'dendir**" hadisi şerifi ile Ehl-i Beyt'e dâhil olmuştur.

Peygamberimiz Ehl-i Beyt'ini mübarek abası altında topladığı zaman dâhil olmak isteyen hanımlarından Ümmü Seleme'ye mani olması ve "**Sen de hayırdasın**" buyurması Ehl-i Beyt'in çok hususi manasını işaret etmektedir.

Sakaleyn hadisinde işaret buyrulan Ehl-i Beyt sırrından görünenler muhaddesun sınıfından gönüller olsa gerekir. Bu durumda manevî yolda bulunanların kendilerini tartmaları daha münasip olur.

Kur'an, daha önce bildirilmeyen hakikatleri açmaktadır. Allah dini, ancak Kur'an ile tamam olur. Allah'ın geçmiş peygamberlerdeki arzusu Kur'an'da bildirilmiştir.

Allah'ımız Kur'an'da hususiyede tuttuğu kendi zâtîyeti ile ilgili bilgiler lütfetmektedir. Allah'ın kendisini anlattığı ilim, bütün insanlığa lütfettiği bilginin içinde hususiyede kalmıştır.

Bugünün makamı ve terakkisi ile Kur'an'da çok hususi bir şekilde ifade edilen HÜVE konusunda bir çalışma yaptık. HÜVE'nin bugüne kadar hususiyede kalmış manalarını yazmayı murad ettik. Ancak Kur'an-ı Kerim'i tam manası ile ifade etmek hiçbir zaman mümkün değildir.

HÜVE ve HU kelimeleri aynı anlamda olup Kur'an'da pek çok ayette zikredilmiştir. Zamir olması itibarıyla pek çok farklı manaları da işaret etmiştir. Ancak Kur'an'da Rabbimiz HÜVE/HU ile isimlerden münezzehe olan zatîyet-i hususiyetini işaret buyurmuşlardır. Bu çalışmamızda Rabbimizin lütfettiği feyz ve ilham ile mahfiyette olan bu sırr-ı ilâhîyi öne çıkartmaya gayret ettik.

HÜVE lafzı bugüne kadar gelmiş geçmiş manevi gönüller tarafından zikredilmesine, Kur'an'da pek çok âyette yazılmasına, dergâhlarda, zikirlerde, selamlaşmalarda, hat yazılarında namütenahi rağbet görmesine rağmen, bugüne kadar hususiyede kalmıştır. Bu son zamanda ise Rabbimizin bu hususiyetinin Hatmül Velâyet noktası ile açıldığı görülmektedir. Bu tamamen HÜVE'nin arzusu ve O'nun lütfudur. Bu tatbikat da her şeyde olduğu gibi Allah'ın arzuyu ilâhisinden kaynaklanmaktadır.

**"Ve muhakkak ki Rabbin 'HÜVE' onları
haşreder ve muhakkak ki HU Hakîm'dir
Alîm'dir"**

(Hicr 25)

Bu ayette Peygamberimizin Rabbinin Hüve olduğu ve Zamanın İnsanındaki hususiyet apaçık beyan edilmiştir. Bu ayet Hüve'nin hususiyetini beyan eder. Ancak nasibi olmayanlara da gizli kalmaktadır.

HÜVE/HU kelimesi peygamber ve velilerin Rabbi-ne işaret etmektedir. Rabb, herkesin kendi gönlünün iman ettiği hususiyetidir. Ancak burada anlatılan, ilâhî gönüllerin sahibi ve Rabbi olan, isimlerden münezzehtir olan Hüve'dir. Esasta herkesin zatîyyeti de Hüve'dir.

HÜVE/HU'nun ismi ALLAH'tır. HÜVE/HU kelimesi risalet makamındaki yani peygamberler ve velilerdeki "**ilâhî zâtı**" işaret etmektedir. Yani isimlerden ve sıfatlardan münezzehtir olan ve âlemleri yaratan ilâhî kudreti işaret etmektedir.

Ayette geçen "**Hakîm**" kelimesi hükmetmek anlamında Hüve'ye ait hususiyet olmakla, Hüve'nin görüldüğü noktaların karar merci olduğuna işarettir. Allah, arzu ve kararlarını ondan, yani her Zamanın İnsanı'ndan izhar etmektedir.

Her risalet noktası kendi zamanının tatbikatına şahittir. Onun için, Zamanın İnsanı'nın fonksiyonu çoktur.

Kur'an'da HÜVE ve HU kelimeleri ile yazılan zamir aynı anlamdadır. HÜVE/HU, Arapça gramerinde O'nu işaret eden zamirdir. Arapça grameri gereği cümledeki yerine göre "**HÜVE**" veya "**HU**" olarak yazılırlar ve okunurlar.

Velâyetin sırr-ı hususiyeti Hüve'dir. Velâyet noktasında olmayanlar, velâyeti tanımadıkları için HÜVE'yi idrak edememişlerdir. O'nu sadece zamir olarak değerlendirmişlerdir.

Hüve, Arapça'da "**O**" zamiridir. Kur'an'da müspet ve menfinin de HÜVE zamiri ile kullanılması vardır. Bu şekildeki kullanım "**Lâ mevcude illa Hu**" sırrını yani müspet ve menfi her ismin Hüve'den hâsıl olduğunu işaret eder.

"**Lâ mevcude illa Hu**" beyanını düstur olarak aldığımızda Kur'an'daki bütün Hüve'lerin esasta ilâhî kudreti işaret etmesi gerekir. "**Hayrihi ve şerrihi min Allahi Teâlâ**" iman şartından ötürü de zaten böyledir. Burada hayrın ve şerrin yani her şeyin Hüve'den zuhur ettiğinin ifadesi vardır. Ancak bu kitapta ilâhî sırrı (velâyeti) işaret etmesi bakımından risalet noktalarını, yani zâtîyeti ilâhîyeyi işaret eden Hüve ayetlerini açıklamayı esas olarak aldık.

Şüphesiz ki ilâhî kudret olan HÜVE, insan ile kendisini beyan etti ve Kur'an'ı lütfetti. İnsan ile hem zatiyetini hem de tatbikatını anlattı.

İnsan'da müspet de vardır menfi de. Müspet menfi her şey Allah'a aittir. Esasta O'na göre menfi de yoktur. Menfi bize göredir. Yani biz insanlar menfi görüyoruz. Menfi gibi görünen de insanları hayra götürmek için bir vazife yapmaktadır. Menfi hayrı tarif içindir. Zaten ahirette menfi tatbikatı da sona erecektir.

Kur'an'daki HÜVE'nin yani ilâhî sırrın tamamını anlattık diye bir iddiamız asla olamaz. Kur'an namütenahi bir deryadır. Kur'an'ın karşısında ancak acziyetimizi ifade ediyoruz.

Kur'an'da pek çok ayetlerde Allah'ın esmâ-i celîlesi olan isimler HÜVE'nin isimleri olarak zikredilmiştir. Bu ayetlerin tamamını kitabımızda zikredemedik. Bununla beraber bütün isimlerin HU'ya ait olduğu ve HU'dan neşet ettiği de bilinmelidir.

Çalışmamızdaki ayet-i kerîmelerin Türkçe ifadeleri özellikle HÜVE/HU sırrını beyan etmiş olmaktadır. Çünkü çalışmada HÜVE/HU sırrı ön plana çıkartılmıştır.

Hüve, Allah'ın kendisini işaret ettiği hususiyettir.

Din, yaratan hakkındaki bilgidir. Ne kadar ilim varsa o kadar da terakki vardır. Allah'ın bize lütfettiği ilham böyledir. Kur'an'ın her kelimesi her okunduğunda "**başka bir anlam**" lütfedecektir.

Allah ilmi ezeli ve ebedidir. Kur'an-ı Kerim'i farklı âlemlerde değişik şekillerde idrak edenler de olabilir. Peygamberimizin anlattığı ilim her âlemde geçerlidir. Ancak bu dünya insanların idraki dünya ile kısıtlı olmaktadır. Geçmiş insanların Kur'an'dan anladıkları da doğrudur, bugünkü idrak da doğrudur. Çünkü Allah o zaman o idraki verdi, bugün de bu ilhamları lütfetmektedir.

Bugün bazı manevi kitaplar ve sohbetler insanları tatmin etmiyor. İnsanlar yeni bilgiler istiyorlar. Maneviyat yolunda kitap arayanlar Zamanın İnsanı'na imanda eksik oldukları için zahirde kalıyorlar. Ama Zamanın İnsanı'na iman ve tasdikleri olsa kendileri kitap olurlar, yani kalplerinde zuhur eden ilham-ı ilâhî ile terakki ederler.

Kur'an dünyada inzal buyrulan bir kitaptır. Ancak ilâhî âlemdeki Kur'an sadece dünyada inzal edilen ile kısıtlı olmayan, Allah'ın ilâhî nizamını beyan eden kitaptır. Allah'ın ilâhî nizamı ebedidir. Bugün zikredilen Kur'an dünyada nasıl idrak edilmesi arzu buyrulmuş ise öyle idrak edilmiştir.

Kur'an'da hususiyede tutulan HÜVE konusu açıldığı andan itibaren dünyada insan varlığının Kur'an'ı idrak hususu da kemale ermiş olsa gerekir. HÜVE idraki ile bakılınca Kur'an anlayışında daha ileri bir noktaya varılmaktadır. Bu idrakten sonra ilâhî âlemdeki Kur'an idrakinin hedef alınması gerekir.

Kur'an'ın HÜVE'den intişar buyrulduğu idrakine varıldığında yani "**ilâhî sır**" açıldığında artık nihayete gelindiğine bir işaret olsa gerekir.

Hüve sırrının açılması demek, Allah kendini ne kadar açıyorsa o kadar idrak edilecektir demektir. Bugün bu kadar azim bir sırrın ve ilmin açılması o büyük günün gelmesinin çok yakın olduğunun da bir işareti olsa gerekir.

Yarabbi! Bizi doğrulttuğun ve rahmet ettiğin gönüller ile beraber eyle ki, selâmete çıkalım. Âmin.

Huve't-tevfiku'r Refîk
ELL HACC HÜSEYİN VEDAD

FÂTİHA SÛRESİ

(BİRİNCİ AÇIKLAMA)

"Bismillâhirrahmanirrahim" (1)

"Allah Rahmân Rahîm ismiyle" (1)

Besmeledeki **"ba"** harfinin noktası ki, İnsan-ı Kâmil noktasını işaretler; açıldığın gönül noktası ile Fatiha'ya başlıyorum.

"Elhamdu lillâhi rabbil'âlemin" (2)

Hamd (övme ve övülme), âlemlerin Rabbi Allah'a mahsustur (2)

El-Hamd, hamdiyettir yani bizler hamd ediyoruz. İsim alıp meydana çıktığımız için, varlık olduğumuz için hamdediyoruz. Âdem (a.s) yaratıldığı zamanki ilk sözü de **"Elhamdulillah"** olmuştu.

'**Sana**' kelimesini kullanabilmemiz için varlık olmamız lazımdı. Bizi varlık haline getirdiğin ve isimlendirdiğin için sana hamd ediyoruz. Âlemlerin Rabbi olan Sana, yani HÜVE'ye iltica ve hamd olsun.

"Errahmanirrahim" (3)

"Rahman ve Rahim" (3)

Rahmet eden ve rahim (muhafaza eden) isimlerinin sabit olması sana aittir. Bizler, isim almış varlıklar olarak devam edelim, ki ancak senin Rahman ve Rahim isimlerin ile devam edebiliriz. Yani Sen bize, lütfettiğin varlık neşesini devamlı ve ebedi kıl.

"Maliki yevmiddin" (4)

"Din gününün malikidir" (4)

Din günü, bütün isimlerin HÜVE'de cem olmasıdır. Din gününde Rahman ve Rahim isimleri ile bizi muhafaza eyle!

"İyyake na'büdü ve iyyake neste'ıyn" (5)

"Yalnız Sana kulluk eder, yalnız Senden yardım dileriz" (5)

Yalnız Senden yardım bekleriz. Yalnızca Allah'a ve peygamberine iman ediyorum. Ondan yardım diliyorum. O Zamanın İnsanı noktasına iltica ediyorum. Sana iltica ile her şey küsûfa uğrar. Çünkü yalnızca "**el-İnsan**" noktası bakidir. Bu nokta aynı zamanda meleklerin Âdem'e secde ettiği noktadır. HÜVE'den başka bir mevcuttur.

"İhdinassıratalmustekıym" (6)

"Bizi dosdoğru yola hidayet eyle" (6)

Bizi doğru yola ilet... Allah'ın varlık olarak bize vermiş olduğu hasletleri kastederek **"biz"** diyoruz. Bizim hasletlerimizi de düzelt, Senin dışında hiç bir şeyi düşünürmesin.

"Sıratallezine en'amte aleyhim ğayrilmağdubi aleyhim veladdâllîn" (7)

"Nimete erdirdiklerinin yoluna, gazaba uğrayanların ve dalalete düşenlerinkine değil" (7)

Bizi şaşkırtmasın yani insan varlığındaki tevhidi bozmadan Allah'a iltica edelim.

Allah'ın arzu ettiği bir varlık olmak en büyük rahmettir; Onu ikrar çok mühimdir. Amin.

FÂTİHA SÛRESİ

(İKİNCİ AÇIKLAMA)

B İ S M İ L L A H İ R R A H M A N İ R R A H İ M

"Allah Rahmân Rahîm ismiyle" (1)

Kur'an Zamanın İnsanı'nı işaret etmektedir. Kur'an'ın özü ve asliyeti el-insan noktasıdır.

Allah ismi, o büyük yaratıcının ehadiyetine özgü ismidir. Yalnız İslâm'a ve Kur'an'a has bir kavramdır. Diğer lisanlarda yaratıcı ve ilah kavramları karşılığı kelime-ler vardır. Ancak **ALLAH** kelimesinin karşılığı yoktur.

Allah bu dünya tertibini '**İnsan**' ile yapmaktadır. Peygamberimiz; "**Kur'an ve insan ikizdirler,**" buyurmuştur.

"Âlemlerin Rabbine hamd olsun" (2)

Fatiha bu ilâhî programın anayasasıdır. Bu ilâhî tertibin yani bu programın Rabbi olarak Allah'a iltica edilir. Bizim programımızın Rabbi olarak Allah ismini zikrediyoruz. Diğer alemlerdeki isim nedir bilemiyoruz. Allah kendi lütfettiği kelâm-ı ilâhîsindeki her harf ve kelime için nice manalar yaratır.

Rabb ismi her kuldaki tatbikatın iltica ismidir. Her kul "**Rabbim**" der.

Allah her kuluna şahsiyyet verdiğiinden dolayı kul hamd etmektedir. İnsan varlığının meydana gelmesinin bir zikri Elhamdulillah'tır.

"**Rahman ve Rahim**" (3)

Rahman ve Rahim isimleri insan yaratılışının he-men akabinde zikredilmektedir. Allah'ın insan arzusunda hakim olan isimler "**Rahman**" ve "**Rahim**"dir.

Hamdiyyet Hz. Muhammed (s.a.v) ile tamamlanmıştır. Bu, meveddet sırrıdır. Hz. Muhammed (s.a.v) ismi hamd kökünden gelmektedir. Rahman ve Rahim isimlerinin neticesi olarak da hamde varılmaktadır.

"**Din gününün malikidir**" (4)

Rahman ve Rahim olan, din gününün sahibidir. Din gününün sahibi, yani bütün mülkün sahibidir. Din günü kulun kulluğunu idrak ettiği gündür ki, o zamanda sadece Allah'a iltica edilir. Din günü; Allah'tan başka hiçbir varlık olmadığının idrakine varmaktır.

"Yalnız sana kulluk eder, yalnız senden yardım dileriz" (5)

Yalnızca Allah'a kulluk edilir. İnsan yaratanın kulu olur. Başka bir yöne kulluğu teksif etmek mümkün değildir.

"Yalnız sana kulluk eder, yalnız senden yardım dileriz"deki, **"SEN"** noktası nedir? Kur'an-ı Kerim Allah tarafından indirildi. Allah, HÜVE'nin ismidir. Bütün isimler Allah'a tabidir. O halde bütün isimler asliyet-i ilâhiye olan HÜVE'ye iltica ediyorlar. Yani **"BİZ"** bütün isimlerdir. **"SEN"** noktası Hz. Muhammed'in (s.a.v) asliyyet-i ilâhîyesi olan HÜVE'yi remzediyor. Biz, yani Senden hasıl olan bütün isimler Sana, yani arzu buyurduğun noktaya iltica ediyoruz. Hz. Muhammed (s.a.v) Hüve'den görüldüğüne göre O'na teveccüh Hüve'ye teveccüh demektir. Zamanın İnsanı da Hüve'den görünmektedir. O'na iltica Hüve'ye olmaz mı? O Zamanın İnsanı'na teveccüh eden gönülde Zamanın İnsanı'nın ismi zuhur eder.

Fatiha'da **"Biz ve Sen"** zamirleri kullanılıyor. Allah kendinden halketmiş olduğu varlıklar ile karşılıklı alışverişini ifade ediyor. Yaratanın, yaratmış olduğu varlıklar ile hususiyetinin açıklanması Fatiha'dır. Yaratana kullardan ne ister? Yaratılan Rabbinden ne ister? Bu şekilde bir alışveriş anlatılmaktadır.

Kulluk eden **biz** de kendisiyiz, yardım istenilen ‘**sen**’ noktası da. Yani her şey Hakkın kendisinden kendisine olmaktadır. **Din-i maneviyatta en mühim nokta el-İnsan’ı anlamak ve el-İnsan ile kendini anlamaktır.**

"Bizi dosdoğru yola hidayet eyle" (6)

"Nimete erdirdiklerinin yoluna, gazaba uğrayanların ve dalalete düşenlerinkine değil" (7)

Ve Allah'tan ileri terakki verdiği gönüllere lütfettiğinden istenmektedir. Allah bu ileri terakkiyi ‘**el-İnsan**’ ile vermiştir. O halde el-İnsan ile beraber olmak durumu vardır.

Kur’an ve İnsan bir bütündür. **“Sana "Sebul Mesâni"yi ve Kur'an-ı Azimi verdik”** meâlindeki âyette Sebul Mesâni zikredilmiştir. (Hicr 87) Burada Sebul Mesâni ‘**el-İnsan**’ı işaret etmektedir.

‘**Amin**’ ikrar manasındadır. Yani bu, **“sizlerin talebine mühür bastım”** anlamındadır.

BAKARA SÛRESİ

B İ S M İ L L A H İ R R A H M A N İ R R A H İ M

"Elif Lâm Mim," (1)

'Allah', 'el Lâtîf' ve 'el Mü'min' isimlerine mazhar kıldığı Kalb-i Muhammed'e hitabıdır. Kur'an'ı aynen tatbik edenler ancak iman sahipleridir ve letâfet-i ilâhîyye'ye kavuşurlar.

'Elif' 'Allah' isminin ilk harfi, 'lâm' 'el Lâtif' isminin ilk harfi, 'Mim' ise 'el Mü'min' isminin ilk harfidir. Ayrıca, Allah Rahman'dır ve Rahîm'dir mânâsını da havidir. Bu mânâsıyla âyet, Allah'ın nûru olan Deryayı Nuru Muhammed ile âlemlere lütfettiğini işaret etmektedir.

**"İşte el-Kitap! Şüphe yoktur Hu'da.
Rehberdir müttakîlere (takva sahipleri-
ne) (2)**

Allah Âdem ile varlıklara hitap etmiştir. Allah Zamanın Âdem'i ile HÜVE'yi anlatmaktadır. Bu anlatış Kur'an ile olduğuna göre Allah, "**Muhammed**" ismi ile âlemlere hitap ediyor demektir.

"Allah'ı nasıl inkar ediyorsunuz ki ölü idiniz sizleri diriltti. Sonra sizleri yine öldürecek sonra sizleri yine diriltecek. Sonra da döndürölüp HU'ya götürüleceksiniz (28)

Dönüş HÜVE'ye olduğu halde Allah'a itiraz nedenidir?

Allah insan varlığını esfele safiline indirmiştir. İnsan çeşitli âlemlerden geçerek bu âleme gelmiştir. İnsana bu âlemde hayat verilmiştir. İnsan varlığı ölü iken Allah ona isim vererek ihya etmiştir. İsimler varlıklar olarak dünya alemine ayak bastılar. Burada ölüp Âlem-i İlâhî'de dirileceklerdir. Sonunda HÜVE'ye raci olacaklardır.

İnsan Allah'tan geldi ve dünyaya gelinceye kadar da nice âlemler geçti, Allah'a dönerken de bir çok âlemlerden geçecektir. Allah'tan geldik ve yine Allah'a döneceğiz.

Biz asliyetimiz icabı Allah'a ait bir varlığız. Her şey aslına döner hükmü hakimdir. Kur'an'da "**Sonunda Allah'a hesap verip HÜVE'ye raci olacaksınız**" buyrulmaktadır. İnsan için kendi isminin de varlığının da HÜVE'den hâsıl olduğunun idrakine varmak zaten HÜVE'ye raci olmak manasınadır.

"Arzda (yerde) olanların tümünü sizin için yaratan HÜVE'dir. Sonra semaya yönelip (istiva edip) de onları yedi semavat olarak düzenledi. HÜVE, her şeyi bilendir (Alim'dir)" (29)

Âlemler yaratılmadan önce Deryayı Nuru Muhammed yaratıldı. Alemler ve yeryüzü insanın yaşaması için hazırlandı. Âlemler insan için yaratıldı; insan bozulursa her şey bozulur. Âlemlerin zübdesi insandır.

Âyette "**yedi semavat**" buyrulması, içinde yaşadığımız boyut (esfele safilin) gibi yedi sema (yedi boyut) olduğunu beyan etmektedir. Şüphesiz her şeyin ilmi HÜVE'ye aittir.

Yedi semavatın enfüsî manası olarak '**Sema**' Deryayı Nuru Muhammed'e işaretler. HÜVE kendi varlığı içinde bir düzenleme ile yedi semayı yaratmıştır. Semanın yedi semavat olarak tesviye edilmesi yedi ilâhî isme işaretler ki, onlar **Seban Minel Mesâni** isimleri olsa gerektir.

Bu isimler Allah'ın Musavvir'indeki arzusunu işaret eden isimlerdir. Bu isimlerin tatbikata gireceği âlemlerde o isimlere bağlı olarak çeşitli isimler de görüldü. Mesela Allah "**İnsan**" buyurdu, insan varlığı çeşitli isimler ve meşrebler aldı.

"Âdem, Rabbinden kelimeler telâkkî etti de HU'ya tevbe eyledi. HÜVE et-Tevvab (Tevbeleri ziyâdesiyle kabul eden), er-Rahimdir. (pek ziyâde merhamet sahibi) (37)

Allah Âdem'i yaratacağını haber verdiğinde bazı melekler itiraz ettiler. Allah Âdem'i yaratınca da İblis itiraz etti. Allah Âdem'i cennete yerleştirdi; Âdem cennette Allah'ın talimatına uymadığı için cezalandırıldı ve dünyaya indirildi. Ancak Âdem Rabbinden kelimeler öğrendi ve Âdem (yani el-İnsan) HÜVE'ye tövbe etti. İnsan HÜVE'nin görüldüğü noktadır. O gönül noktasına iltica ve tövbe, kabul olunacağına işaretler. Meleklerin itiraz ettiği insan aslında HÜVE'nin görüldüğü gönül noktası olarak kabul edilirse makbul olur. O halde bazı meleklere dahi itiraz edebildiği insan, aslında HÜVE'nin görüldüğü gönül noktası olarak kabul edilirse makbul olur.

Velâyet Hu'ya iltica eder. Âdem ilk veli olduğu için HÜVE ile dua etti. Velâyet makamları HÜVE ile dua eder.

"İnsan cahildir" buyrulmuştur. Onun için Allah, Âdem'e her zaman için nasıl tevbe edeceğini de tarif ediyor. Allah'ın bildirdiği tevbe geçerli olur. Hakk ile buluşmamış kişi ise tevbe ediyor ama kendine göre oluyor. Burada maneviyatın bu hususiyeti de açıklıyor.

"Buyurduk ki: "İnin oradan hepiniz! Artık ne zaman Benden size bir HÜDA (doğru yolu gösteren rehber) gelir de kim benim Hüda'ma tâbi olursa, onlara korku yoktur ve onlar mahzun da olmayacaklardır.(38)

Âyetteki hitap, bütün insan ruhlarına olsa gerekir. Hüda kelimesi hidayet rehberi demektir.

HÜVE'den görünen Mürşid'e tabi olan, velâyete dâhil olur. Velâyete dâhil olanlara korku ve hüzn yoktur.

"Onlara: "Allah'ın indirdiklerine iman edin" denildiğinde: "Biz, bize indirilene iman ederiz" derler ve onun (Tevrat'ın) verasında (ötesinde) olanı (Kur'an) inkâr ederler. Oysa HÜVE yanlarındaki (Tevrat'ı) doğrulayan hakikattir (el-Hak'tır). (Onlara) De ki: "Eğer müminler idiyse, daha önce ne diye Allah'ın peygamberlerini öldürüyordunuz?" (91)

HÜVE her zaman diliminde insanları uyarmak için peygamberler ve veliler yolladı. Geçmiş peygamberleri kabul ederiz bugünün insanını kabul etmeyiz fikrini HÜVE makbul tutmaz. Çünkü hepsi HÜVE'den görünmektedir.

"Hayır! Kim samimi (muhsin) olarak vechini Allah'a teslim ederse artık Hu'ya Rabbi katında ecri vardır. Onlar için korku yoktur ve onlar mahzun da olmayacaklardır." (112)

Her kim vechini samimi (muhsin) olarak Allah'a yöneltirse, yani maneviyatta samimi olursa velâyete kavuşur.

Allah açıldığı gönül noktasının tasdik edilmesini ister. Âdem'deki tatbikat da bu değil mi? Kim risalet noktasındaki açılmanın (vechin) Allah'a ait olduğunu ikrar ederse, HÜVE'yi zikretmiş, kabul etmiş olur.

Muhsin, O'nun vechinin Allah'a ait olduğunu tahsin edendir. El-İnsan'ı bu şekilde kabul eden için iman tam olur.

Allah, Mürşid vechinden dervişi irşad eder. Dervişler manalarında O'nun vechi ile irşad olunurlar.

Peygamberimiz "**Muhaddesun**"u işaret buyurmuşlardır. O halde "**vecih**" Muhaddesun vechidir.

"Allah evlat edindi" dediler. (Hâşa!) Sübhanehu (Hu münezzektir). Bilakis semavatta ve arzda ne varsa hepsi Hu'nundur. Hepsi Hu'ya boyun eğmektedir." (116)

Allah'ın evlâd edinmesi olmaz. Bütün varlıklar zaten O'ndan hâsıdır. Evlâd edinmek insana has bir konudur. Allah'a göre kulların yaratılması söz konusudur.

Bugünkü ilhamda ve terakkide HÜVE herşeyin kendisinden hâsıl olduğunu ve kendisine ait olduğunu beyan etmektedir. Yani "**Lâ mevcuda illa Hu**" ifadesini açıklayan bir âyettir.

Bu âyette esfele safilin denilen bu dünya aleminin de HÜVE'ye ait olduğu gerçeği meydana çıkmaktadır. Bu sırdan haberli olan **Sâbikûn** zümresi hususiyededir. Bu idrak velâyettedir. Onun için velâyet HÜVE ile dua eder. Bugün HÜVE âlemlerde kendisini açmaktadır. Bu idrak insan anlayışlarına da yansıdı ki artık insanlar her söz ile tatmin olmuyorlar.

**"Semavatı ve arzı var edendir (yaratan-
dır). (Bir işin olmasına) kaza eylerse,
Hu'ya "OL" der, oluverir."** (117)

Başlangıçta yaratan, bir emri kaza eylediğinde HU'ya "**ol**" buyurur da olur. Yani daha vazıh olarak Ri-salet noktasına "**ol**" buyurur, O da söyler ve olur. Allah arzu ettiğini, veli kuluna; "**Sen söyle Ben yapayım**" buyurur. Zannederler ki kişi yaptı. Hayır! Allah yaptı. Kerameti kendilerine hamlederler. Keramet Allah'a aittir. Bu makam, "**kıdem lisanına sahip**" olan velâyetin makamıdır.

HÜVE kendisindeki sonsuz ilimle arzusunu görünür hale getirmiştir ki, buna '**yaratmak**' denir. Allah bu yaratışında bir nizam tertip etmiştir. Hakikat ehli bütün bu nizamı Allah'a ait görür, yani bu nizam içindeki varlıklarda da Allah'ı görür.

"...De ki, muhakkak ki Allah'ın hidayeti, HÜVE'nin hidayetidir." (120)

Peygambere biat edeni Allah makbul tutuyor. Çünkü her topluluk imamları ile davet edilecektir. Ancak irşad makamı ile hidayet bulmak mümkündür. HÜVE'nin kabul etmediğini Allah makbul tutmamaktadır.

"Rabbi Hu noktasına (Hz İbrahim'e) Müslüman ol (teslim ol) buyurunca (oda) âlemlerin Rabbine teslim oldum dedi." (131.)

Rabbe dua etmek, HÜVE'ye dua manasındadır. Alemlerdeki tatbikat ve kuldaki tatbikat aynıdır. O halde Rabbe iltica HÜVE'ye ilticadır.

"**HÜVE**" bütün varlıkları yaratan kudrettir. "**Rab**" yaratmış olduğu insan varlığında HÜVE'nin icraatını yürüttüğü isimdir. "**Rab**", HÜVE tatbikatının olduğu isimdir.

"İbrahim'in kendi oğullarına vasiyet ettiği gibi Yakub da vasiyet etti: "Oğullarım Allah sizin için ed-dini seçti ancak Müslüman olduğunuz halde ölünüz" (132)

"Yoksa siz, Yakub'un vefat anında, orada şahidler miydiniz? Oğullarına: "Benden sonra kime ibadet edeceksiniz?" demişti de, onlar: "Senin ilahına ve babaların İbrahim, İsmail ve İshak'ın ilahı olan tek bir ilaha (İlah-ı Vahide) ibadet edeceğiz; bizler Hu'ya teslim olanlarız (Müslümanlarız)." demişlerdi." (133)

Allah dininin anlatıldığı bu ayetlerde Yakup Peygamberin evlatları; **"biz Hu noktasına Müslümanız"** diyerek zamanın Hu noktasına teslim olmayı ikrar etmektedirler.

Risalet noktasındaki mabudiyet sırrına işaret edilmiş, bütün nübüvvet tatbikatının HÜVE'ye ait olduğu anlatılmıştır.

Geçmiş peygamberlerde **İlah-ı Vahid** ismi zikrediliyor, ancak Allah ismi zikredilmiyor. Allah ismi ve hususiyeti Peygamberimiz ile beyan edildi. Allah, HÜVE bütün bu sırlar Peygamberimiz ile beyan edilmiştir.

Her zamanda Zamanın İnsanı, yani HÜVE noktası zikredilmekle tekmil velâyet ve nübüvvet de zikredilmiş olunmaktadır. Çünkü tekmil velâyet ve nübüvvet HÜVE'den görünmüşlerdir. HÜVE'yi zikir ile tam tevhid ifade edilmiş olur.

"Onlar da, sizin Hu'ya iman ettiğiniz gibi iman ederlerse muhakkak hidâyete ermiş olurlar. Şayet (HU noktasından) yüz çevirirlerse; (o zaman) onlar şikaka (çekişmelere anlaşmazlıklara) düşerler. Allah onlara karşı sana yetecektir. HÜVE, Semi'dir, Alim'dir." (137)

Hu noktası Zamanın İnsanı, zamanın gönül noktasıdır. Bu âyet Hu noktasından yüz çeviren, itiraz eden ehl-i zahirin halini de ifade etmektedir.

Zamanın İnsanı'na itiraz, insanları çekişmelere, anlaşmazlıklara düşürür. Hu noktasına iman esastır. Hu noktası nasıl tarif ederse öyle iman edilecektir. Zamanın İnsanına iman ile terakki hâsıl olur.

"(Sıbgatullah) Allah'ın boyası; Allah(ın boyasın)dan daha güzel boyası olan kimmiş? Biz (yalnızca) Hu'ya abidleriz (kulluk edenleriz)." (138)

Sıbgatullah Allah'ın meşrebidir, zevkidir. Sıbgatullah şeksiz şüphesiz kabulün bir ifadesidir. Hu noktasına abid ve muhlis olma hâli (samimi olarak bağlanmak) ifade edilmiştir. Zamanın İnsanı'ndaki meşrebe ve ilm-u irfana tam tâbi olmak da Sıbgatullah kelimesinin bir mânâsı olsa gerekir.

"Yoksa siz, gerçekten İbrahim'in, İsmail'in, İshak'ın, Yakub'un ve torunların Yahudi veya Hıristiyan olduklarını mı söylüyorsunuz? De ki: "Siz mi daha iyi biliyorsunuz, yoksa Allah mı? Allah'tan Hu indinde olan bir şهادeti gizleyen den daha zalim olan kimdir? Allah, yapmakta olduklarınızdan gafil değildir."
(140)

Geçmiş Peygamberleri ve Zamanın İnsanlarını HÜVE'nin gönderdiğini kabul etmemek, Allah dinini kabul etmemek demektir. Peygamberleri ayırarak, Yahudilik ve Hıristiyanlık gibi inançlar icad etmektir.

Şahit olan Hu noktasının tebliğini, bilgisini, ilmini gizleyenin zalim olduğu beyan ediliyor. Çünkü Hu'nun tebliğini dinlemiş olsalar, gizlememiş olsalar Allah dinini çeşitli isimlerle ifade etmezler, bir imanda buluşurlardı.

KIBLE

"Böylece biz sizi, insanlara şahidler olmanız için orta bir ümmet kıldık; Resûl de üzerinizde bir şahid olsun. Senin üzerinde bulunduğun (yönü) kible yapmamız, Resûl'e uyanları, iki topuğu üzerinde gerisin geri dönenlerden ayırt etmek içindir. Doğrusu (bu) Allah'ın hidayete ulaştırdıklarının dışında kalanlar için ağır gelir. Allah, imanınızı boşa çıkaracak değildir. Şüphe yok ki Allah Teâlâ nâsa elbette Raûf'tur, Rahîm'dir."
(143)

"Biz, senin vechini semada çevirip-durduğunu görüyoruz. Şimdi elbette seni hoşnud olacağın kibleye çevireceğiz. Artık vechini Mescid-i Haram yönüne çevir. Her nerede bulunursanız, vechinizi Hu'nun tarafına çevirin. Şüphesiz, kendilerine kitap verilenler, tartışmasız Hu'nun Rablerinden bir gerçek (hak) olduğunu elbette bilirler. Allah, yapmakta olduklarınızdan gafil değildir."
(144)

Mescid-i Aksa farklı bir anlayışın remzi idi. Kâbe ise ilk günden beri kible idi.

Müslümanlar Mescid-i Aksa'ya teveccüh ediyorlardı. Peygamberimizle daha ileri bir anlayış geldiği için Peygamberimiz yeni bir yön arıyordu. Kâbe, Beyt-ül Mamur'un yeryüzündeki karşılığı olarak da ifade edilir.

Kâbe yönünü kible olarak tayin etmekle Peygamberimiz ilk yaratılışta Allah'ın tespit ettiği bir kıbleyi işaret etmiş oldu. Yani Âdem'in teveccüh ettiği noktayı işaret etmiş oldu. Peygamberimiz ile herşey yerli yerine oturmuş olmaktadır.

Ayette; "**Kıbleyi Peygambere uyan ile uymayanı ayırt etmek için ortaya koyduk**", buyruluyor. Bu konu Allah'ın hidayet ettiğinden başkasına zor gelir: Yani "**el-İnsan'a uymak**".

Ayette; "**Vechinizi Hu'nun tarafına döndürünüz**" buyruluyor.

Peygamberler ve veliler HÜVE'den göründüler. O halde "**Kalb-i Mümin Beytullah**" HÜVE'nin görüldüğü gönül noktasını işaret eder. Böylece; "**Kalb-i Mümin Beytullah**" Sırr-ı Kible'nin hakikati ile vuzuha kavuşmuş oldu.

Gerçek iman HÜVE ile tesbit olunmaktadır. Velâyet bu tatbikatın Allah tarafından olduğunu bilir. Çünkü onlar da aynı ilhama mazhardırlar. Resmi ulema peygamberlik ile velâyeti ayırmıştır. Bu ayetler ile pey-

gamber ve veli ayrımının kabul edilmediği görülmektedir. Sebebi şudur: Velâyet noktası insanın Allah ile olan birlikteliğini ve yakınlığını gösterir. İnsan önce veli olur, sonra nebi olur. Velâyet ile nübüvvet bir bütündür.

Kur'an'da, "**HU'ya teveccüh edin,**" buyruluyor. Zaten Hu'ya teveccüh ile "**sonunda HU'ya (Bana) döndürüleceksiniz.**" ayetinin emrine uyulmuş olunuyor. HÜVE'ye döndüğümüz zaman terakki ve hakikat meydana çıkmaktadır.

"Herbir (HÜVE noktasına müteveccih edilen) viche vardır. Öyleyse hayırlara koşunuz. Nerede olursanız olun Allah sizi cem eyler. Muhakkak ki Allah herşeye kadîrdir." (148)

"Her nereden çıkarsan, yüzünü Mescid-i Haram tarafına çevir. Şüphesiz HU, Rabbinden El-haktır. Allah, yapmakta olduklarınızdan gafil değildir." (149)

'**Viche**' kelimesi ile ifade edilen, kişinin Allah'ı mütalaa ettiği zamiridir. Allah bütün isimlerin kendisinde cem olduğu isimdir. Bütün esmayı ve sıfatları câmidir. Muhakkak ki herşey ism-i câmi olan Allah'a tabidir. '**Viche**'yi tayin eden HÜVE' dir.

Maneviyatta meşrebler de muhtelifdir. Her meşreb HÜVE'dendir. HÜVE'den neşet eden bütün isimler, sıfatlar Allah isminde cem olurlar. Allah'a iltica için mekân mühim değildir. HÜVE'nin açıldığı gönül noktasına yönelmek önemlidir.

"Onlara bir musibet isabet ettiğinde, derler ki; " Muhakkak ki biz Allah içiniz (Allah'a aitiz) ve muhakkak ki biz HU ya dönenleriz." "inna lillah ve inna ileyhi raciun" (156)

Tatbikat Allah'a, asliyyet de HÜVE'ye aittir

Müminin tevhidi; herşeyin HÜVE'ye ait olduğuna iman etmek ve "**Lâ mevcude illâ Hu**"yu yani HÜVE'den başka mevcut olmadığını, neticede HÜVE'ye dönüleceğini ikrar etmektir.

"İnsanlar için biz HU'yu el-kitapta açıkladıktan sonra, indirmiş olduğumuz beyinatı ve Hudayı (hidâyet rehberini) gizleyenler var ya, işte onlara Allah lânet eder, Lânet edenler de lânet eder". (159)

"Hepinizin ilahı bir ilahtır (ilah-ı vahid). Rahman (Rahmet eden) ve Rahîm

olan (muhafaza eden) HÜVE'den başka ilah yoktur. "(163)

'Rahmeten lil Âlemin' olan Rab varlıklara rahmet sırrı HÜVE'yi açtıktan sonra, HÜVE ile ilim, bilgi, kitap, beyan indirdikten sonra HÜVE'yi inkâr ederse Allah'ın lânetine dûçar olurlar.

Allah'ın indirdiği ilim gizlenmez. Başkalarına intikal ettirmek icap eder. O bilgi belki başka gönüllerde daha hayırlı olabilir.

"Ey iman edenler size rızık olarak verdiklerimizin temiz olanlarından yiye ve yalnızca HU'ya kulluk ediyorsanız, Allah'a şükredin." (172)

Rabbimizin **"iman edenler"** hitabı ile manevî ve maddi olarak lütfetmiş olduklarından temiz ve seçilmiş olanlarını tercih edin ve HU'ya kulluk edin, Allah'a hamd ve şükredin buyrulmaktadır.

"Allah'ın kitaptan inzal etmiş olduğunu gizleyenler ve HU'ya karşılık az bir değeri satın alanlar. İşte onlar karınlarında ateşten başka bir şey yemezler. Ve Allah onlar ile Kıyamet gününde konuşmaz ve onları temize çıkarmaz ve onlar için elîm bir azap vardır." (174)

İnsana yol gösteren HÜVE'ye karşılık maneviyatı dünya ile değişenlerin halini anlatmaktadır. Yaptıkları tercihten dolayı Allah onlara Rahmani ilham vermiyor mekri ilham alıyorlar. "**Allah onlara hitap etmez**" buyrulmaktadır. Yani ilâhî varidattan nasipleri yoktur. Onlar nefsin hevasından konuşurlar.

"Namazları ve orta namazını muhafaza ediniz ve Allah'a boyun eğenler olarak (namaza) durunuz." (238)

Orta namaz "**Sabah Namazı**"dır; beş vakit namazın ortasındaki namazdır.

İslâm'da yeni gün akşam ile başlar. Akşam namazı birinci, yatsı namazı ikinci, sabah namazı üçüncü, öğlen namazı dördüncü ve ikindi namazı beşinci ise sabah namazı, namaz vakitleri içinde ortada olan namaz demektir. Sabah namazında pek çok hususiyetler vardır.

[AYETEL KÛRSÎ]

"Allah... 'El Hayy', 'el Kayyum' 'HÜVE'den başka ilâh yoktur. Ne uyusukluk tutar HU'yu ne de uyku. 'Semavat'takiler ve 'Arz'dakiler HU'nundur. HU'nun izni olmadan HU'nun indinde kim şefaatebilir? Önlerindeki ve arkalarındakini bilir (işleyeceklerini ve işlediklerini bi-

lir) ve HU'nun ilminden hiçbirşeyi ihata edemezler ancak dilediği kadarını. HU'nun kürsîsi 'Semavat'ı ve 'Arz'ı kaplamıştır. Ve onları muhafaza etmek HU'ya zor gelmez. Ve 'HÜVE' 'el Alî'dir, 'el Azîm'dir. "(255)

Her zaman içinde HÜVE 'yi temsil eden bir gönül noktası (Zamanın İnsanı) vardır. Zamanın İnsanı var oldukça dünya yaşamı devam eder. Allah vazifeli kıldığı her Zamanın İnsanı ile bu tatbikatı yapmaktadır. HÜVE'nin bu arzusunun nihayete ermesi, yani böyle vazifeli gönlün kendi asliyyetine dönerek artık arzda görünmemesi İnkılab-ı Kebir'e işaret demektir. Böylece Ayetel Kürsi sırrı da insana bağlanmış olmaktadır.

HÜVE sırrının açıldığı gönül noktası Hayy ve Kayyum sırlarının açıldığı noktadır. Hayy ve Kayyum sırrı; Allah'ın yaşam programını açılmış olduğu gönül ile tatbik etmesidir. Yine Allah, açıldığı gönül noktası olarak Hz. Muhammed'den (s.a.v) şefaati ilâhiyesini başlatacaktır. O halde Ayetel Kürsî Allah'ın açılmış olduğu insan ile bu alemlerdeki programını devam ettirdiğini ifade eden ayet olsa gerektir. Allah'ın arzu ettiği o gönül ile bu program kaimdir. Semavat ve arz Zamanın İnsanı'ndan talimat alır. Bu, gavsıyyet sırrını işaret eder.

Gavsıyyet sırrını zâtîyet noktasından ifade etmek gerekir. Yani o zamanın insanında zuhur eden ilâhi arzu

alemlerde yansıma bulur. Her varlık Allah'ın ondaki programı ve arzusu doğrultusunda ilham alır. Allah'ın ilminden onun arzu ettiği kadarı bilinebilir.

Bu ayet HÜVE'nin kendi tatbikatını beyan etmektedir. HÜVE, yeryüzünde açılmış olduğu Zamanın İnsanı ile bu tatbikatları yapmaktadır. HÜVE, Zamanın İnsanı'nda mahfi olan zâtiyyet-i ilâhiyedir. Tatbikat ise Allah ismi ile olmaktadır. '**Kürsi**' sırrı şudur ki; semavat ve arzadaki tatbikat Allah ismi ile olmaktadır. Yani Kürsi Allah'ın arzusunu ifade eder.

Varlıklar Allah'ı zikretmek için yaratılmıştır. Kendinden yarattığı varlıklar nihayetinde yine kendisine (HÜVE'ye) döneceklerdir.

"Semavatta ve arzda ne varsa Allah'ındır. Nefislerinizdekini açıklasanız da, gizleseniz de, Allah sizi HU ile sorguya çeker. Sonra dilediğini bağışlar, dilediğine azab eder. Allah, her şeye kadirdir." (284)

Allah, Hu ile hesaba çekecektir. Yani Zamanın İnsanı'na verdiği ilhama göre her devri hesaba çeker. Kişilerin nizam-ı ilâhîyi kabul edip etmediğine ve tatbik edip etmediğine bakılacaktır buyrulmaktadır.

"AMENER RESULU" AYETLERİ

"Resul (Hz.Muhammed), Rabbinden HU'ya (kendisine) indirilene iman etti, mü'minler de. Hepsi, Allah'a, HU'nun meleklerine, HU'nun kitaplarına ve HU'nun resullerine iman etti. "HU'nun resulleri arasında hiç birini (diğerinden) ayırdetmeyiz. İştittik ve itaat ettik. Rabbimiz bağışlamayı (dileriz). Varış ancak Sana'dır" dediler." (285)

"**Sırr-ı HU**" hususi bir idraktır nasibi olanda zuhur eder. Bu hususi sırrın açılması muazzam bir terakkidir ve HÜVE'ye aittir.

Peygamberlik ve velâyet tatbikatı HÜVE'ye aittir. Ancak bu ayette şöyle bir hususiyet vardır: Resul HÜVE'den nazil olana iman etti. Müminler de Peygambere tabi olmalarından dolayı HÜVE'nin tatbikatı içindedirler ve HU'nun açılmasına ve tatbikatına iman ettiler. Bu da mümin makamıdır. Yani Hz. Muhammed'deki (s.a.v) HU tatbikatına iman etmekle müminler oldular.

"Allah bir nefsi ancak vüs'ati ile mükellef kılar. Kesbettiği (kazandığı sevaplar) lehine, iktisab ettiği (yüklediği günahlar) aleyhinedir. "Rabb'imiz unu-

tur yada hata ederse bizleri yakalama. Ve Rabb'imiz bizim üzerimize bizden öncekilerin üzerine yüklemiş olduğun gibi (ağır ve dönüşü olmayan ahit) yük-leme. Ve Rabb'imiz takat getiremeyeceğimizi bize yüklemeye. Ve bizi affeyle ve bize mağfiret eyle ve bize rahmet kıl. Sen mevlâmızsın; artık kâfirler kavmine karşı bizlere yardım eyle..."(286)

Allah bir nefsi vüs'atinden öte mükellef kılmaz. Nefis her insana kendinden lutfettiği nefistir, o halde hayatta Allah'ın takdiri neyse onu yapıyoruz, ona da vüs'at diyoruz.

Bütün Peygamberleri bir kabul etmek, bir din var o da Allah'ın dini demek olsa gerekir. Sanki farklı dinler varmış gibi din birliği çalışmaları yapmak beyhudedir. Allah'ı ve peygamberini "**bir**" olarak görmeyenler din birliği yapmak için geliyorlarsa, zaten boşuna uğraşıyorlar demektir.

"**Resuller arasında tefrik etmeyiz**" ayeti, Allah dinine değişik isimler verenlere ikazdır. Ayet, dinin "**bir**" olduğunu beyan buyurmaktadır.